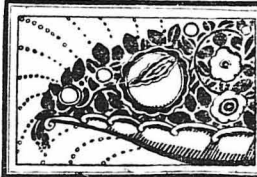

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRI DE RÉGNIER

ΤΟ ΣΥΝΤΡΙΒΑΝΙ

[Από τις «Χαμένες Εσυχίες»]

— Μά αφήστε με λοιπόν ! Μή με σφίγγετε έτσι ! Ω, με κάνετε να πονάω !... Βλέπτε καλά πώς δεν είμαι κλέφτης. Δεν έχω όπλα, κοιτάξτε τα χέρια μου. Μπορείτε να με φράξετε μα δὲ θά βρῆτε τίποτα, ούτε ένα σουγιά, άπάνω μου. Κι' έπειτα άκούστε και κάτι άλλο : δε θα προσπαθήσω να φύγω, θ' άπαντήσω ήσυχα—ήσυχα σ' όλες τις ερωτήσεις σας. 'Αλλάτε άς καθήσωμε σ' αυτόν τόν μπάγχο. Θά σας τά πώ όλα. Τώρα είμαι πολύ ήσυχος καθώς βλέπετε, πολύ λογικός. 'Ο,τι έκανα τόκανα γιατί ύπεφερα πολύ... 'Επειτα σάς άρχιζομαι ότι δεν είχα καθόλου την προθεση να πηδήσω άπ' αυτό το κιγκλιδίωμα και να τρυπώσω μέσα στο περιβόλι σας ! 'Ηρθα σ' αυτό τό μέρος χθές και μένω στο ξενοδοχείο. Μπορείτε να ζητήσετε πληροφορίες εκεί και θα σάς πούν τ' όνομα μου, θα σάς πούν ποιος είμαι. Βέβαια θα προτιμούσα να μην ξαναγύριζα εδώ σ' αυτόν τον τοπο. 'Υπαρχουν ειλιθυμίες στις ίδιους δεν πρέπει κανείς να ύπακούθ, ύπαρχουν άναμνησίες τις όποιες πρέπει κανείς να πνίγη, ύπαρχουν τοποί τους όποιους δεν πρέπει κανείς να ξαναβλέπη ! Ναι, έκανα άσχημα τό ξερω πού ήρθα εδώ, μά μά δύναμη ακαταμάχητη μ' έσπρωχνε προς αυτό τό μέρος. 'Η ίδια αυτή δύναμη και άποψε, μ' έκανε να βγώ από τό δωμάτιό μου και να 'ρθώ εδώ μπροστα σ' αυτό τό κιγκλιδίωμα. Σάς ξαναλέω πώς είμαι ένας άνθρωπος με καλή άνατορφή, που δε συνηύριζε να κανή με κακο σκοπό άσιακρίτες νυχτερινές έπισκοπήσεις...

"Α, τώρα νοιώθω ότι με καταλαβαίνετε κι' ότι δεν με περνете πιά για λωποδότη. 'Ιδραία !... 'Εκείνο που ήθελα λοιπόν να μ' άφηγате να έκανα—και θα σάς τό ζητούσα για χαρή—ήταν να ιδώ για λίγες στιγμές τη δεινροσσοειμία σας και την προσοψη του σπιτιού σας, μπροστα στην όποια ριχνει τά αργυρά νερα του τό συντριβάνι... Θα αναβλέπα έτσι άυτους τους μαγευτικούς τοπούς, λουμμένους μέσα στο φεγγαροφως και θα προσπαθούσα να ξεχωρίσω άν ύπαρχουν ακόμα σ' άυτους τά σημάδια της χαμένης μου ευτυχίας. Γιατι αυτό τό σπιτι στο όποιο μένετε τώρα, ήσαν τό σπιτι της ευτυχίας μου, της άγαπής μου, τό σπιτι που μ' έκανε να πιστεώσω στην αιωνιότητα των όρκων και σ'ον άμοιβαίο έρωτα δυο καρδιών που δεν εννοιώθαν ποτε παρα ένα χτυπημα ! 'Αλλοιμονο ! Κατω άπο τά δέντρα αύτα, πραγματωποιήθηκε τό πιο ώραίο όνειρο της ζωής μου... Κοντα στο συντριβάνι αυτο άκούσα τά πιο θερμά έρωτικά λογία... Ναι, μέσα σ' αύτο τό σπιτι έζησα ύπεροχες ήμερες μάς ευτυχίας όμως την όποια πληρώσα με μυριές θυσίες. 'Αχ, ποσα πραγματα ξαναζούν μπροστα μου τώρα.

'Εκείνη είχε δεχθεί να τά εγκαταλείψη όλα και να μ' ακολουθήση ; Είχε δεχθεί να ζηση κοντά μου, όπου κι' άν την οδηγούσα, έστω και στην ερημία—μακρια απο τον κοσμο και τά θέληγτρα του ! 'Ετσι λοιπόν ήρθαμε εδώ, μέσα σ' αυτές τις άπεραντες κοιλάδες, που συνορευονται απο άγρια βουνα, έτσι λοιπόν ήρθαμε και κρυφθήκαμε μέσα σ' αυτό τό χαμένο χωριουδάκι, σ' αυτο τό σπιτι τό τριγυρισμένο από απειρα δέντρα, που τό ώμορφαινει τόσο τό αργυρο νερο του συντριβανιου του !

'Υπαρχουν αγάλες και έξευγενίζουν και έξαυλώνουν τη ζωή... Μά ύπαρχουν κι' άλλες που την γεμίζουν άγωνία, και άπελασία. Στη σευσημ περιπτωση, κυρίες, πρέπει να ξεχαση κανείς όλον τόν άλλον κοσμο, όλες τις υλοχρησεις του σ' αυτόν και να μη ύπακουση παρα μόνο στους τυραννικούς νόμους της παράφορης άγάπης του ! Αυτο λοιπόν κάναμε ή Φελίτσια κι' έγω. Φεύγοντας τους θυμάρους τ'ς πολιτείας, αγράσαμε αύτο τό σπιτι, που είνε δικο σας σήμερα κι' ακολουρηθήκαμε εδώ για να ζήσωμε τις θείες στιγμες τω ερωτα μας. 'Ηρταμε ζενα βράδυ του 'Ιουνίου. Τά τριανταφυλλα μορζαν σονατα και τό νερο του συντριβανιου έπεφτε σαν όψημ καις' απ' το φως του φεγγαριου. Τά άστρα έλαμπαν στον ουρανο κι' ά κίμια φωρα έπεφτε κανενα παρακολουθούσαμε τη φωτεινή ύψη που αφήνε πίσω του. Θυμάμαι πώς είχαμε περάσει τά καγκελα αύτα. Κρατούσα τό χειρι της Φελίτσιας μέσα στο δικό μου. Μια βύσεια σιωπη άκλωνόταν γύρω μας πού την έκοβει μόνο ο θυμάρους που εκανε τό νερο του συντριβανιου. "Α, αυτή ή αδιάκοπη φωνή του συντριβανιου, που την άκούω και τώρα την άρμονία που έχει, ποσες ελ.σ.μ.ες ζυπνάει, τι ήδονικός πού είνε ο τόνος της, ο μαλακος και ήμερος ! Ποσο είχαμε άγαπήσει τη φωνή αύτη. Και πόσες ώρες της ήμέρας και της νύχτας είχαμε περάσει πλάι

σ' αυτό τό συντριβάνι. Πόσα δροσερά πρωινά και πόσα ζεστά απογεύματα κι' έπειτα πόσες νύχτες ! Και πόσες φορές είχαμε καθήσει σ' αυτόν τόν μπάγχο ή Φελίτσια κι' έγω για να κοιτάζουμε τό συντριβάνι ! 'Η ώρες περνούσαν, τά φύλλα τρυπούλιαζαν στο θρόισμα της βραδυνης αύρας και τά λουλουδια σκόρπιζαν δυνατώτερο τό άρωμά τους. Κι' όμως τό μυστηριώδες τραγοίδι του νερού πού έρχόταν από τά σπλάχνα της γής έξακολουθούσε.

'Αλλοίμονο ! Πώς χάθηκαν όλ' αύτά. Μιά ήμέρα γυρίζοντας απέξω δε βρήκα τό δωμάτιό της, όπου την είχα αφήσει ! Μου ειλπαν ότι άπού σέλασε ένα άλογο χάνθηκε μέσα στα μονοπάτια των άπεραντων κοιλάδων ! 'Η ήμέρα πέρασε, ήρθε ή νύχτα, και ή Φελίτσια δεν είχε ακόμα γυρίσει... 'Αρχισα ν' άνησυχώ... 'Η άγωνία άρχισε πιά να με κυριεύη. Μά του κάκου !... 'Η Φελίτσια δεν ξαναγύρισε πιά, δεν την ξαναείδα ποτέ. 'Από τότε είνε θαύμα πώς έζησα. Για άρκετόν καιρό είχα χάσει κάθε συναίσθηση, σά να είχα πέσει σε μία βαθειά νάρκη...

Γι' αυτό, κυρίες ήρθα να ξαναδώ αυτό τό περιβόλι. Γι' αυτό άπόψε πηδήξα και ποτα τά κάγκελα. Είμαι έντελώς ήσυχος όμως. "Όλα μου φαίνονται πολύ μακρινά, όλα άνηκουν στο παρελθόν και δεν έχω παρό μία συγχυσμένη ύολλη άνάμνησή της. Τά έξέχασα πιά αύτά κύριε μου, ναί αυτό τό μωρό να σάς τό διαβεβαιώσω. Μά θα σάς παρακαλέσω κάτι : αφήστε με να σιάσω αυτό τό συντριβάνι, ώ αφήστε με ! να μην άκούω πιά την φωνή του, να μη βλέπω τό νερό του ν' άργυρορέγγη στο φεγγαρόφως... Μου φαίνεται σά να με κοροϊδεύη τώρα. 'Η ήσυχη, ή αδιάκοπη φωνή του μοιάζει σάν περιγελαστική, έ, δε σάς φαίνεται ; Μά αφήστε με, μή με σφίγγετε έτσι, αφήστε μου τά χέρια, αφήστε με λοιπόν !...

'Ανρϋ ντέ Ρενιέ

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ... ΠΟΛΥ ΥΠΟΧΡΕΣΤΙΚΟΣ !...

Σε μία συναστροφή ένας κύριος, ο όποιος καθόταν κοντά στη θερμάστρα, εκάιγόταν χωρίς να τό πάρη μυρωδιά.

"Ενας άλλος κύριος, ο όποιος τόν άντελήφθη να καιγεται ρωτά τον πλησίον του καθημένο κόμητα Λορβί, έαν γνωρίζη τόν πλησίον της θερμάστρας καθημένο κύριον.

— "Οχι φίλτατε, του λέγει ο κόμης. Φαίνεται ότι άποψε για πρώτη φορά τόν προσκαλέσαν.

Τοτε ο κ. Γ... πλησιάζει τόν κ. Φράλ και του άπευθύνει την ίδια ερώτηση.

— "Οχι φίλε μου, του λέγει ο Φράλ δεν έχω την τιμή να τόν γνωρίζω...

"Ο κ. Γ... πλησιάζει κατόπιν και άλλους τρεις κύριους, στους όποιους άπευθύνει την ίδια ερώτηση.

Βλέποντας τέλος ότι κανείς δεν μπορούσε να τόν διαφωτίση πλησιάζει τον βαρώνο Βερτιε, και τόν ρωτά αν γνωρίζη τόν κύριο πού στεκεται κοντά στη θερμάστρα.

Ναι, κύριε του λέγει, θέλετε να σάς συστήσω ; — Μάλιστα, φίλε μου. Θέλω να πώ στον κύριο αυτό, ότι εδώ και τόση ώρα, πηρε φωτιά και καιγεται τό φορεμα του !...

ΚΡΑΤΑΤΕ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΣΑΣ...

Μιά κυρία παρευρίσκειτο στις έξετάσεις της κόρης της και καθότανε κοντά σε μια άλλη κυρία, την όποιαν δεν εγνωρίζε. "Εξαφνα βλέπει μία άσημηότατη μαθήτρια να προχωρή κρατώντας στα χέρια της τό πρώτο βραβείο.

Γυρίζε τοτε προς την παρακαθημένην άγνωστον κυριαν, και της λέγει :

- Ποιό είνε τό τέρας αυτό πού πήρε τό βραβείο ;
- 'Αλλοίμονο, κυρία μου, είνε ή κόμη μου !
- "Α ! άλήθεια ; είνε νουσιωπότη !...

